

CHƯƠNG THỨ MƯỜI CHÍN

MỘT NƯỚC CỜ CAO

Tô Dung Dung nghe đến tính nết tàn khốc và cô tịch của Nhất Điểm Hồng, không khỏi lắc đầu nhả mặt, nghe đến bức họa cùng sự bí mật của bức thư, nàng tròn mắt lên chăm chú hoặc sững sờ, nghe đến Thu Linh Tố chính là phu nhân của bang chủ Cái bang quá cố và Tiểu Phi đã được gặp mặt, Tô Dung Dung không làm sao dần được kêu lên thất thanh.

Tiểu Phi sợ Tô Dung Dung qua 1lo lắng cho mình, nên câu chuyện đấu nhau với quái nhân trên cầu treo, Tiểu Phi chỉ thuật sơ sài vài chi tiết, nhưng Tô Dung Dung cũng đã khẩn trương đến gồng tay rung giọng:

-Cái người đó không những võ công cao cường mà lòng dạ cũng hết sức lang độc, quỷ kế đa đoan. gặp địch thủ như thế, Lưu huynh phải gia tâm cẩn thận mới được.

Tiểu Phi siết nhẹ bàn tay nàng:

-Tô Dung Dung đừng lo, Dung Dung nên biết là mọi người đều nói Đạo Soái Lưu Hương mới là người đáng sợ nhất trên đời, cái gã đó tuy đáng sợ nhưng vẫn còn thua Đạo Soái Lưu Hương xa !

Tô Dung Dung than dài:

-Đạo Soái Lưu Hương tuy giỏi, nhưn glòng dạ quá mềm, người ta có thể nhẫn tâm giết hấn, nhưng hấn lại không đành lòng giết ai. Lưu huynh bảo sao tôi chẳng lo được ?

Tiểu Phi vuốt nhẹ lên mu bàn tay nàng:

-Dung Dung yên tâm, giết được Lưu Hương này không phải dễ đâu !

Tô Dung Dung vành môi vừa hé nụ cười, nhưng lại cau mày ngay:

-Lưu huynh có nghĩ rằng kẻ đội lốt Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể là kẻ giết chết Thiên Cường Tinh Tổng Cang và đã nhảy xuống hồ Đại Minh đó chẳng ?

Tiểu Phi gật đầu :

-Chính là hấn ! Và nếu tôi đoán không sai thì hung thủ đã giết chết Trác Mộc Hợp , Tây Môn Thiên, Linh Tự Tử, tả Hựu Tranh cùng kẻ lén vào Thần Thủy Cung để trộm Thiên Nhất Thần Thủy cũng đều là một mình hấn !

Tô Dung Dung mỉm cười:

-Hấn một dạ muốn giết Lưu huynh, hết lòng ngăn trở không cho Lưu huynh đi gặp vị Nhậm phu nhân – Thu Linh Tố, không ngờ Thu Linh Tố chẳng thối lộ cho Lưu huynh biết được một việc gì, việc làm của hấn như thế có phải là vô ích chẳng?

Tiểu Phi cười đắc ý:

-Nhưng Thu Linh Tố vẫn nói lên một câu thật là quan trọng !

Tô Dung Dung hỏi nhanh:

-Nàng nói câu gì ?

Tiểu Phi nói thật chậm:

-Dung Dung cố mà nghe rõ đây ! Nàng nói: “Các hạ cũng chẳng có gì phải hối hận, tiên phu bình hoạn, lây lất bao năm, đột nhiên chết đi, được thấy mặt ông lần chót cũng chẳng có mấy người ...”

Tô Dung Dung ngẫm nghĩ một lúc và nói:

-Tôi không nhận ra câu nói ấy có chỗ nào quan trọng cả.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Dung muội cứ nghĩ thật kỹ đi ! Nhất định là sẽ nghĩ ra được.

Tô Dung Dung cau mày nghĩ ngợi thêm một lúc, kêu lên:

-A ! Tôi hiểu rồi ! Vị Nhậm bang chủ bình hoạn lây lất bao năm, tại sao có chuyện “đột nhiên” mà chết ? đệ tử trong bang đã biết vị bang chủ của mình bệnh nguy, đáng lẽ phải luôn luôn hầu hạ bên cạnh giường, có đâu lại “thấy mặt được người lần chót, chẳng có mấy người” ?

Tiểu Phi vỗ tay khen:

-Đúng , đúng lắm ! Câu nói bề ngoài nghe rất thông thường, nhưng nghĩ kỹ, bên trong lại có rất nhiều mâu thuẫn. Vị Nhậm phu nhân đó là một kẻ tuyệt thế thông minh, Dung muội thử nghĩ, tại sao nàng nói lên một câu tự mâu thuẫn như thế ?

Tô Dung Dung chớp chớp ánh mắt trầm ngâm:

-Phải chăng đó là một câu ám thị ngầm cho Lưu huynh biết ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có lẽ là như thế !

Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tại sao có điều muốn nói, chẳng nói thẳng ra khi có mặt Lưu huynh ? Không lẽ những lời nói đó, nàng không muốn Nam Cung Linh nghe ? Phải chăng Nam Cung Linh cũng là ...

Tiểu Phi chận lời:

-Bên trong tuy nghi vấn rất nhiều, nhưng chúng ta không nên kết luận quá sớm. Chỉ vì chuyện này tầm quan trọng rất to tát, nó không còn đơn giản như điều tiên liệu của chúng ta khi trước.

Tô Dung Dung vụt hỏi:

-Thế thì, bây giờ Lưu huynh định gặp lại vị Nhậm phu nhân đó một lần nữa ?

Tiểu Phi đáp ngay:

-Nhất định là thế !

Tô Dung Dung nắm lấy tay chàng dịu dàng:

-nhưng chuyến đi này, nhất định là rất nhiều nguy hiểm, bọn chúng biết rằng tất cả giềng mối bí mật của mình đều nằm trong tay của Nhậm phu nhân, tất nhiên đâu để cho Lưu huynh một mình nói chuyện với bà ta ?

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Theo tôi nghĩ, bọn chúng tuyệt đối không ngờ tôi có thể trở lại tìm Nhậm phu nhân, cho nên chuyến đi này càng sớm càng hay, càng trễ nãi, sự nguy hiểm càng rộng lớn mà thôi !

Tô Dung Dung thở dài:

-Hiện giờ, bọn họ chẳng qua chỉ trong bóng tối âm toán ngăn trở Lưu huynh mà thôi, nhưng đến khi Lưu huynh vạch trần được bí mật của họ, họ sẽ không còn ngại một chuyện gì, mà ra mặt đối phó với Lưu huynh.

Tiểu Phi khẽ cười:

-Muốn câu cá lớn, tất phải móc mồi thật lớn !

Tô Dung Dung nghiêm mặt:

-Và Lưu huynh định dùng sinh mạng mình làm mồi ?

Chợt nghe bàn tay của Tô Dung Dung đang nắm chằng bỗng biến thành lạnh ngắt và lẩy bẩy rung ...

Tiểu Phi dùng đôi bàn tay rần rỏ và ẩm cứng của mình gói trọn lấy bàn tay nàng và cười thật dịu:

-Miếng mồi ngon này, thật ra quá to, dù con cá lớn cách nào cũng nuốt không nổi. Dung Dung nên yên tâm. Bây giờ Dung Dung hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi mau quay về nhà đem vò rượu của treo dưới biển để ướp lạnh và bảo Điềm Nhi sửa soạn sẵn mấy con gà, khoảng trong vòng năm hôm là nhất định tôi sẽ trở về ăn hết cả.

Tô Dung Dung chớp chớp mắt nhìn chàng, ánh mắt còn dịu êm hơn cả ánh sao trời ...

Và cuối cùng nhoẻn miệng cười lên:

-Đương nhiên là Lưu huynh sẽ trở về, không một ai có thể cản trở được Lưu huynh.

Trên đời, không một sự phấn khởi nào bằng lời cổ vũ và niềm tin nhiệm của một cô gái, nhất là một cô gái tuyệt đẹp.

Khi Tiểu Phi đặt chân lên bờ, chàng cảm thấy tinh thần và sức mạnh mình chưa khi nào dồi dào sung mãn đến thế.

Tô Dung Dung quả là một cô gái rất biết nghe lời, một cô gái vừa đẹp vừa thông minh lại vừa biết nghe lời, càng làm cho người con trai cảm thấy mình thêm nhiều hạnh phúc.

Tiểu Phi thở một hơi dài thỏa mãn, lẩm bẩm lấy mình:

-Thế giới này đối với ta quả không có gì gọi là ngược đãi ...

-Nhưng tại sao người lại muốn ngược đãi thế giới này ?

Một giọng nói thư thả và rất quạu tai chợt vang lên, và trong tiếng cười dòn dã, nhà sư Vô Hoa lù lù hiện ra, vẫn lớp áo tăng tinh anh không vướng tí bụi, vẫn nụ cười siêu thoát trên môi, dưới ánh sao đêm, trông hầy y như một vị trích tiên giáng thế.

Tiểu Phi cười to đáp lại:

-Ta cứ tưởng chỉ có mình làm cú đêm ở đây, không ngờ lại có lão thầy chùa người.

Vô Hoa cười ha hả:

-Có cả hai người chứ !

Tiểu Phi day đầu nhìn sang nơi đình, một gã sắc phục toàn đen đang đứng, màu áo đen ngời ngời óng ánh dưới màu sao: Hắc Trân Châu.

Không hiểu gã thiếu niên kỳ lạ kia đang nghĩ gì mà đứng thừ ra một chỗ nơi đó !

Vô Hoa nói tiếp:

-Thấy y một mình đứng bên bờ hồ, bàn tăng tưởng đâu là Lưu huynh, vừa định bước sang hỏi chuyện, không Lưu huynh xuất hiện ở đây !

Tiểu Phi thoáng hé môi:

-Đêm khuya thế này, nhà sư còn nhả hứng dạo hồ à ?

Vô Hoa đáp:

-Cuộc hẹn rượu với cờ, bàn tăng không thể nào quên được, nên đến đây tìm Lưu huynh để trọn lời hẹn.

Tiểu Phi thoáng cau mày, vì giờ phút này chàng còn tâm địa đâu đi uống rượu chơi cờ ?

Nhưng chàng chớp chớp mắt và cười lên:

-Muốn chơi cờ, ta và đại sư hai người thừa đủ, nhưng nếu muốn rượu, phải thêm cả gã Nam Cung Linh mới đủ hứng.

Vô Hoa xoa tay cười:

-Đã thế thì, ta và người ngại chi mà chẳng làm một chuyến ác khách giữa đêm kêu cửa người ?

Tiểu Phi cười ha hả:

-Tăng kêu cửa dưới trăng đúng là một bức họa nhiều sắc thái phong nhã tuyệt cùng, sao gọi là ác khách được ? Đại sư chịu khó chờ ở đây, để tôi đến đánh thức người bạn đường như đã ngủ quên ở bên kia ...

Và chẳng đợi Vô Hoa trả lời, Tiểu Phi đã lướt đến đến cạnh đình.

Hắc Trân Châu vẫn đăm đăm nhìn sững vào mặt hồ trên luôn mặt nói lên một nỗi buồn vô tả.

Tiểu Phi khẽ cười lên tiếng:

-Chỉ có ngựa mới ngủ đứng mà thôi, tội chi Hắc huynh lại bắt chước theo ngựa ?

Hắc Trân Châu quay lại đưa mắt nhìn Tiểu Phi thật nhanh và trong cái liếc thoáng qua ấy, tia mắt nhìn như chưa chất bao nhiêu là xáo trộn của tâm tình, cuối cùng, gã chỉ lạnh lùng nhếch mép:

-Nếu các hạ muốn nói đùa, xin tìm cái lão ngư ông kia mà đùa !

Tiểu Phi đành cười trừ:

-Nhãn lực của các hạ kể ra cũng giỏi đấy !

Hắc Trân Châu ngẩng đầu nhìn trời, không buồn trả lời.

Tiểu Phi vụt cười to, cất cao giọng nói:

-Đêm nay ta đã hẹn với người khác, không thể thiếu người uống rượu, xin khất lại vài hôm nữa !

Và tất nhiên, câu nói đó là chàng nói với Hắc Trân Châu, nhưng lại cố ý để Vô Hoa nghe.

Và câu nói đột ngột của chàng, khiến Hắc Trân Châu lỏ mắt hoang mang sắp sửa có thái độ, thì Tiểu Phi đã hạ thật thấp giọng nói nhanh:

-Mang theo con ngựa của các hạ, đợi tôi tại cửa thành Nam việc này rất quan trọng, có thể vạch trần được bí mật hay không, chỉ ở một chuyến đi này thôi !

Hắc Trân Châu lại thêm lần nữa ngơ ngác, nhưng Tiểu Phi đã cười ha hả bỏ đi.

Có một số người, có thể luôn ba ngày liền không cần chợp mắt ngủ mà vẫn tỉnh táo như thường.

Tất nhiên, trong số đó phải có Tiểu Phi, có Vô Hoa và có cả vị Bang chủ trẻ tuổi của Cái bang : Nam Cung Linh !

Vô Hoa không cần phải kêu cửa, vì Nam Cung Linh vẫn còn thức, tự châm rượu nhâm nhi lấy một mình, hình như đang đợi hai người đến.

Cuộc cờ đã bày sẵn, rượu thịt cũng đã chuẩn bị tươm tất.

Vừa thấy hai người bước vào, Nam Cung Linh cười to lên:

-Hay lắm ! Lần này chúng ta phải quyết thắng bại mới được. Ai chưa ngã, là không được bỏ đi. Vậy ý của Lưu huynh thế nào ?

Tiểu Phi cười to :

-Nam Cung huynh thừa biết tiểu đệ là thứ hủ chìm uống chưa say nhất định chưa về, tại sao không hỏi Vô Hoa mà lại hỏi ta ?

Tiểu Phi vừa chơi cờ vừa nâng chén vừa nhâm nhi, thần sắc cởi mở thật vui thích, hình như dù có dùng roi mà đuổi, chưa chắc chàng đã chịu đi.

Vô Hoa vừa tiến một quân cờ vừa lên tiếng:

-Nam Cung Linh chẳng biết cái thú đánh cờ, thật là một điều đáng tiếc !

Nam Cung Linh đáp:

-Người chơi cờ phải khổ não suy nghĩ, sợ ăn sợ thua, làm sao bì được với sự tiêu dao của kẻ đứng bên ngoài xem cờ ?

Vô Hoa vừa định nói chợt thấy Tiểu Phi tiến một nước cờ vào góc bên.

Một nước cờ hết sức là vô lý có thể là một nước cờ thừa, tuy nhiên dù là một nước cờ thừa nhưng chính tay Tiểu Phi xuất phát, cũng làm người phải rối óc điên đầu.

Vô Hoa nhíu mày nhìn sững lên nước cờ:

-Kỳ phổ xưa nay trong thiên hạ, bần tăng hầu như đều đọc qua, nhưng chưa hề thấy như nước cờ này. Con xa thủ sĩ cung, Lưu huynh định bỏ đi à ?

Tiểu Phi cười to:

-Nước cờ của ta vô cùng kỳ diệu, lão thầy chùa người cố mà nghiệm đi, ta cần thừa rảnh đi ngoài một chút ... chỗ nào là nhà xí, phiên Nam Cung huynh dẫn đường hộ cho !

Nam Cung Linh tùm tùm cười đưa tuốt chàng vào hậu viện, Tiểu Phi y như là đã mắc quỳnh lên, vội vã chen mình vào, nhưng lập tức theo lỗ thông hơi của nhà cầu, len nhanh ra ngoài.

Chiều rộng của lỗ thông hơi vuông vức, không quá một thước, dù chỉ là một đĩa bé tóc còn búi trái đào cũng không làm sao chui qua lọt. Nhưng toàn thân gân cốt của Tiểu Phi hình như có thể co giãn tùy ý, chàng thoát đi ở những cái lỗ mà kẻ khác không thể ngờ nổi !

Lướt đi một hồi ngoài mười trượng, Tiểu Phi nhếch mép cười lẩm bẩm:

-Vô Hoa ơi, nước cờ của ta vừa rồi thật ra là một nước cờ hết sức vô lý, vô lý đến không thể nghĩ nổi ! Nếu như trong nước cờ thối đó mà người có thể nghiệm ra được chỗ kỳ diệu, chẳng khác nào tìm được cọng xương trong hạt trứng gà. Nhưng nước cờ của ta có chỗ kỳ diệu khác, đôi khi các người tưởng ta lọt vào hầm xí, e rằng ta đã đến tận Ni Sơn rồi !

Ngoài cửa thành Nam, đâu đâu cũng liễu rủ nên thơ.

Dưới bóng râm dày của tàng liễu rủ, không sao nhìn thấy một vật gì, nhưng có thể nhìn thấy một đôi mắt ngời ngời xuyên qua kẽ lá.

Tiểu Phi lướt nhanh tới y như một trận gió, khẽ giọng hỏi:

-Ngựa đâu ?

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Người lăm la lăm lét như thế, định đi đâu ?

Tiểu Phi đáp:

-Nếu chẳng là chuyện bí mật, ta đâu có lăm la lăm lét thế này ? Nhưng đã là bí mật, ta làm sao có thể cho các hạ biết ?

Hắc Trân Châu nhếch mép cười gằn:

-Người không tin được ta, ta làm sao tin được người ? Đã không tin nổi người, tại sao ta phải cho người mượn ngựa ?

Tiểu Phi trả miếng ngay:

-Chỉ có đàn bà mới thích dò xét bí mật của người ta, chỉ có đàn bà mới dùng cái thủ đoạn đó để bức bách người, tại sao các hạ lại có nhiều tính nết của đàn bà quá thế ?

Hắc Trân Châu đứng trân nghen hòng.

Trong bóng tối, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng lại có thể nhìn thấy tia mắt lạnh lùng ầu gợn lên nhiều biến hóa thật phức tạp.

Cuối cùng, gã vụt huyết sáo lên một tiếng, con ngựa không biết từ hướng nào chạy bay đến, vó ngựa nghe đến độ như càn liểu lay trong gió, cơ hồ chẳng nghe tiếng vó nện khu.

Tiểu Phi sắc cười:

-Ta biết là các hạ tuyệt không muốn ai xem mình là một cô gái giả mạo !

Hắc Trân Châu lạnh lùng quay ngoắc đầu sang phía khác, nhưng rồi quay trở lại hỏi:

-Chừng nào người trả ngựa cho ta, và đợi người tại đâu ?

Tiểu Phi nhảy phốc lên lưng ngựa, trước khi đáp:

-Hiện giờ các hạ đã không có gì nguy hiểm nữa, tha hồ mà dạo chơi nghênh ngang khắp thành Tế Nam này, chẳng còn ai theo làm hại các hạ nữa. Chỉ trong vòng hai ngày, ta sẽ mang ngựa về trả, nếu như ta vẫn còn sống !

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Người chết hay sống không có gì quan hệ, nhưng tuyệt đối đừng để ngựa ta bị thương !

Nhưng gã chưa kịp dứt, Tiểu Phi đã lồng trong tiếng cười, giục ngựa phóng đi xa lắc.

Quả là một thốt Thiên Lý mã vô song thiên hạ, Tiểu Phi ngồi trên lưng ngựa nghe như gió cuộn bên mang tai, hàng cây hai bên vệ đường y như ngã giật lùi thật nhanh lại phía sau lưng.

Đối với chàng như thế mới đúng là một tốc độ kích thích.

Tất nhiên, không phải vì một nhu cầu kích thích mà Tiểu Phi lên tiếng mượn ngựa, sự thật là chàng cần tiết kiệm khí lực trên dọc đường.

Chàng cần dành khí lực trọn vẹn, đem dùng vào việc cần yếu hơn sắp đến !

Vó ngựa tiến đến ngọn Ni Sơn vừa vặn một đêm dài vừa trôi qua.

Tiểu Phi tìm một nhà tiều phu dưới núi có thể tin cậy được, gửi ngựa cẩn thận, đập trên ánh nắng ban mai, tiến thẳng lên đỉnh.

Chiếc cầu treo vẫn lơ lửng trên miệng khe sâu, nổi bật giữa ánh triều dương từ dưới mồm chiếu hắt lên.

Bây giờ thì không còn ai ngồi trên cầu để cản đường Tiểu Phi.

Vẫn tiếng chim kêu, tiếng gió reo, tiếng nước chảy, cảnh vật vẫn thật là im tĩnh.

Mái nhà tranh u nhã vẫn an lành lẫm dưới ánh nắng ban mai, phen cửa vẫn nửa khép nửa hở, khung song được ai đóng lại nửa bên, tất cả nói lên một cảnh trạng an lành không có điều gì hung hiểm.

Nhưng cái khung cảnh quá an nhàn đến thành vắng lạnh ấy, linh cảm đã báo cho Tiểu Phi một cái gì bất thường đã xảy ra ...

Chàng không kịp gõ cửa, nhún chân lao thẳng vào trong ...

Thu Linh Tố đã biến mất !

Trên chiếc bồ đoàn màu xám xanh chỉ còn lại một chiếc lược sừng đen mà mùi thơm của tóc còn lảng vảng vương vất ...

Tiểu Phi kinh hãi kêu lên:

-Nhậm phu nhân ... Nhậm phu nhân ... Phu nhân ở đâu ?

Nhưng gọi để mà gọi, gọi để cầu may, thực ra thâm tâm chàng không còn hy vọng gì nghe tiếng đáp lại.

Tiểu Phi vừa gọi vừa lục soát khắp ba gian tịnh xá ...

Trong nhà, mọi vật vẫn ngăn nắp chỉnh tề, không một dấu vết gì rối loạn đồ vỡ của sự giao tranh hay vùng vẫy.

Thế thì Thu Linh Tố ở đâu ?

Y như một con chó săn đánh hơi, Tiểu Phi bắt đầu lục soát từng phòng một trong nhà.

Chàng hy vọng Nhậm phu nhân đã có để lại một dấu vết gì hay một chút ám thị để chàng do đó mà phăng dò ra ...

Nhưng đã lục soát gần như không còn sót lấy một xó nhà, tuyệt không tìm ra một dấu vết gì đáng lưu ý.

Chăn mùng được xếp ngay ngắn trên đầu giường, áo quần vẫn thật ngăn nắp trong kệ tủ.

Bàn trang điểm, phấn son lược là, đâu đấy ngay ngắn sạch sẽ như bạc như ly, trong sòng chén vài cái bát, đôi cái đĩa sứ thật bóng nhẵn thất thứ tự.

Tất cả nói lên một vẻ gọn gàng và ngăn nắp, một sự ngăn nắp hết sức vẹn toàn mà Tiểu Phi chưa khi nào gặp qua !

Và cái ngăn nắp vượt quá tự nhiên đó, làm Tiểu Phi đâm ra nghĩ ngợi. Hình như là một sự cố ý sắp xếp để cho người ta ngắm nhìn.

Tiểu Phi trầm ngâm bước trở ra phòng ngoài, ánh mắt chàng vụt rơi lên chiếc lược bằng sừng đen nọ.

Tám bồ đoàn là nơi Nhậm phu nhân thường ngồi, thì chiếc lược đen nơi ấy, không có gì lạ lùng đáng phải cho Tiểu Phi lưu ý.

Nhưng giờ đây, chàng nhận thấy mọi vật trong nhà đều ngăn nắp thứ tự đến dị kỳ, thì chiếc lược kia là một vật đập vào mắt nhất.

Vì tất cả mọi vật đều được để đúng vào vị trí của nó, thì chiếc lược kia đáng lý phải nằm ở trên bàn trang điểm, tại sao lại ở trên tấm bồ đoàn ?

Tiểu Phi dùng hai ngón tay kẹp lấy chiếc lược lên, quả nhiên bên dưới còn có cây trâm nhỏ nạm một viên ngọc đen, đầu mũi trâm. Không hiểu vô tình hay cố ý lại chỉ thẳng về phía chiếc cửa hông phía sau nhà.

Khung cửa hông ấy đã được đóng kín và khi Tiểu Phi lướt đến nơi mới nhận ra là khung cửa bị người gài lại ở phía bên ngoài.

Ánh mắt chàng vụt sáng ngời lên.

Không một chút trù trừ Tiểu Phi đá bung cánh cửa lao vọt ra ngoài.

Phía sau núi cảnh vật càng hoang lương vắng vẻ.

Y như một con cáo sục mũi, Tiểu Phi băng đi lộn lại giữa vùng gai góc um tùm ...

Đột nhiên, chàng bắt gặp trên một cành gai phía trái lưng lảng một mảnh vải đen rách bươm.

Mảnh vải đó chính từ trên y phục của Nhậm phu nhân móc vướng lại.

Tiểu Phi tức tốc theo hướng tả trở thuật khinh công phóng đi thật nhanh.

Một giọng cười danh ác vụt đập vào màng tai.:

-Nàng đã không bằng lòng cho ta chạm đến nàng, ta cũng bằng lòng chịu theo, thế bây giờ tại sao nàng chưa nhảy xuống đi ?

Giọng cười danh ác và đầy vẻ dâm ô kia, nếu Tiểu Phi đoán không lầm, thì chính là của lão ăn mày hung tợn Bạch Ngọc Ma.

Liên theo đó là tiếng của Nhậm phu nhân vang lên:

-Trước sau gì ta cũng sắp chết đến nơi rồi, người hà tất nóng nảy như thế ?

Tiểu Phi rón rén bước lần tới, thấy Nhậm phu nhân với vóc người thon thon đang đứng trên một mỏm đá de ra miệng vực, gió núi thổi phồng tà áo, người nàng có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Trên mặt nàng vẫn tròn kín lớp sa đen, tay ôm hủ đựng tro cốt của Nhậm bang chủ.

Bạch Ngọc Ma môi dính nụ cười danh ác đứng ở phía sau lưng nàng khoảng độ bốn thước, tay nghiền vũ khí, nhưng lúc bấy giờ đổi lại là ngọn lang nha bổng, một loại vũ khí khá nặng nề.

Nhìn thấy chỉ có một mình Bạch Ngọc Ma, Tiểu Phi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Vì chàng đỡ phải một vấn đề đối phó.

Chợt nghe Bạch Ngọc Ma quát lên:

-Sớm chết là sớm được đầu thai, nàng đã biết là phải chết không sao tránh được, thì còn chần chờ gì nữa ?

Thu Linh Tố ủ rũ đáp:

-Cái sống dù sao cũng đáng quý, sống thêm một khắc nào càng hay !

Bạch Ngọc Ma nghiêng rặng trèo trẹo:

-Ta vì muốn tìm Nhậm lão đầu để báo thù, mối thù từ hai chục năm nay ta hằng ôm ấp ! Dù không thể chính tay giết y, nhưng được nhìn thấy tro cốt y bay tứ tán, và bây giờ, được bức tử mi, kể ra, cũng với một phần nào thù hận.

Thu Linh Tố thở dài:

-Ta biết mi thế nào cũng tìm ta báo thù, nhưng làm thế nào tìm đến nơi đây được?

Bạch Ngọc Ma cười rờn rợn:

-Người tưởng rằng nơi đây bí mật lắm à ?

Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Phải, nơi đây hết sức là bí mật !

Bạch Ngọc Ma bật cười sảng sặc :

-Ai đã đưa người đến một nơi bí mật như thế này, tất nhiên kẻ đó phải biết nơi người ở !

-Đáng lý ta phải nghĩ đến, sớm muộn gì hấn cũng chẳng buông tha ta !

Bạch Ngọc Ma đứng râu quát lên:

-Người đã hỏi đủ rồi chứ ? Còn đợi gì nữa ?

Thu Linh Tố đáp bằng một giọng thật là buồn :

-Mi đã đợi được hai chục năm d7u, tại sao không thể đợi thêm trong khoảng khắc ?

Bạch Ngọc Ma đôi mắt ngời ngời hung quang:

-Phải chăng định đợi người cứu ? Đừng nuôi mộng uống công.

Ngẩng đầu lên như để ước lượng thời gian, Thu Linh Tố thở dài thật áo não:

-Đến bây giờ có lẽ thật không còn hy vọng có ai đến cứu ta nữa rồi ... chết ! Chẳng biết mùi vị của nó như thế nào !

Nàng ôm chặt lấy hủ tro cốt, dợm chân định nhảy xuống lòng vực.

Tiểu Phi thấy không còn chần chờ hơn nữa, chàng phóng mình nhảy ra, quát lớn:

-Bạch Ngọc Ma, tuy rằng ta không thích giết người, nhưng cánh tay mi nếu có chút động đây, ta sẽ giết mi liền.

Thanh lang nha bổng trên tay của Bạch Ngọc Ma vừa nhắc lên, qua tiếng quát của Tiểu Phi bàn tay của Bạch Ngọc Ma như bị treo cứng tại một chỗ.

Tiểu Phi chẳng kịp để cho lão có phút giây suy nghĩ, tiếng quát vừa vang lên, thân hình chàng đã vút theo, kẹp lấy Thu Linh Tố kéo nàng xa rời khỏi bờ vực.

Cho đến lúc ấy Bạch Ngọc Ma mới định thần lại được, lão gầm lên :

-Tên trộm chúa kia, tại sao người lại cứ xen vào việc của ta ?

Ngọn lang nha bổng đã kẹp theo tiếng gió rít quét thẳng vào chỗ Thu Linh Tố và Tiểu Phi.

Vốn là một vũ khí nặng nề, chuyên dùng trong việc xung phong hãm trận, tung hoành quyết chiến giữa ngàn vạn quân binh, sức mạnh cũng như lực đạo của lang nha bổng, không một vũ khí nào mà hào kiệt giang hồ thường dùng có thể so sánh kịp.

Thêm vào đấy, Bạch Ngọc Ma được một thần lực trời ban, nên ngọn lang nha bổng quét ra y như một cơn gió trốt khổng lồ, tiếng xé không khí ồ ồ nghe tựa một khu rừng đang lay chuyển.

Không ngờ, Tiểu Phi chẳng tránh cũng chẳng đỡ mà lại lăn xả vào ...

Vì khi bàn tay vừa kéo Thu Linh Tố rời xa bờ vực Tiểu Phi phát giác ngay được vị Nhậm phu nhân chẳng hề biết một tí võ công, tất nhiên, bằng giá nào chàng cũng quyết không để cho nàng bị tổn thương.

Và con đường duy nhất là chàng chỉ còn cách mạo hiểm !

Bằng một thân pháp lạ lùng, chàng đã lòn người vào giữa vòng quang ảnh của bóng gậy giao huyền như những hàm răng nhọn của sói lang tay đồng thời vươn ra kéo mạnh lấy khuỷu tay của Bạch Ngọc Ma.

Do đó, ngọn lang nha bổng đang quét ngang bỗng mất hẳn tự chủ chống ngược lên trời. Và bàn tay của Tiểu Phi trong thoáng mắt đã rà xuống dưới nách của Bạch Ngọc Ma phát nhẹ.

Bạch Ngọc Ma lập tức nữa bên người vụt nghe tê nhủn, ngọn lang nha bổng suýt vượt khỏi tay văng bắn lên trời cao, chọc thủng cả nên mây đang là đà trên chớp đỉnh.

Hai động tác kéo và phát của Tiểu Phi vừa rồi thật hết sức bình thường, điều đáng nói là ở phương diện dám mạo hiểm nhập nội và xuất thủ thật chính xác, ước lượng đúng thời gian của cánh tay đối phương xê dịch, chiêu thế tuy tầm thường nhưng lối áp dụng thật tân kỳ, thế đánh do đó trở thành rất đẹp mắt và ảo diệu khó nổi tưởng tượng.

Cho đến Bạch Ngọc Ma cũng phải thừ người ra sửng sốt, lão quả không ngờ chỉ trong một chiêu vồn vện, đối phương đã đánh bay vũ khí của mình, xông xáo trên giang hồ gần suốt nửa đời người, lão chưa bao giờ gặp qua một địch thủ dẽ sợ như thế !

Tiểu Phi đã đứng sững trước mặt lão, mỉm cười điềm đạm:

-Còn đợi gì nữa mà chưa đi cho rồi ?

Lão ác cái lại thêm một phen nữa cực kỳ sửng sốt, Tiểu Phi không thừa cơ tấn công mà lại buông tha lão một cách dễ dàng.

Vốn là con người quen thói độc ác, lão tuyệt không ngờ trên đời trên lại có những kẻ lòng dạ rộng rãi nhân từ thế ấy.

Trong nhất thời, lão hoang mang chẳng hiểu lòng mình đang mừng, đang sợ hay đang ngạc nhiên, lão chỉ biết là lưỡi của mình vụt như cứng ngắt, lắp bắp chẳng thành câu:

-Người ... người, không lẽ ... không lẽ ...

Tiểu Phi lạnh lùng ngắt lời :

-Chỉ cần người thường nghĩ rằng, tại vì sao người chưa chết ? Và cũng cần phải hiểu, sau này nên làm người như thế nào !

Bạch Ngọc Ma xạm mặt làm thính, quay đầu phóng đi một nước.

Cùng lúc ấy, từ dưới đáy vực vang lên một tiếng binh khá lớn, tiếng vang của thanh lang nha bổng từ trên cao rơi xuống ...

oOo